

HOOFDSTUK 2

GALATEN 1:6-24

Ik verwonder mij ...

De eerste 5 verzen van de Galaten-brief zijn in het vorige hoofdstuk aan de orde gekomen. Het leek of Paulus even de afzender noemde, de geadresseerden, de gebruikelijke groeten “genade en vrede” deed en dan snel naar zijn punt toeging. Maar in deze woorden ligt toch wel heel veel onder de oppervlakte en ze zijn een samenvatting van wat Paulus in de Galaten-brief gaat uitwerken.

Paulus was daar geweest in die streek van Galatië. En door zijn prediking, het evangelie dat hij daar had gebracht, waren daar gemeenschappen ontstaan die samenkwamen rondom het Woord.

De Bijbelteksten komen van Interlineair Scripture Analyzer (ISA) en Geschriften (GES), tenzij anders vermeld. Andere vertalingen: Statenvertaling (SV1977), Herziene Statenvertaling (HSV), NBG-vertaling (NBG51).

Daarna was Paulus verder gereisd op zijn zendingsreizen, zoals we dat noemen.

Maar na hem waren daar andere predikers binnengekomen en die verkondigden een boodschap, anders dan die van Paulus. Het kwam er ongeveer op neer, dat ze zeiden: ‘Je bent nu wel gered uit genade en je gelooft nu wel in Christus, maar als je als een rechtvaardige wilt leven, als je gerechtvaardigd wilt worden, dan zul je de wet van Mozes moeten onderhouden. Dan zul je de feestdagen moeten vieren, de hoogtijden, en dan zul je je moeten laten besnijden.’

En Paulus is echt ‘des duivels’ – dat is misschien niet helemaal de juiste uitdrukking – maar hij is *furieus*, laat ik dat woord gebruiken.

Op diverse manieren brengt hij dat onder woorden in deze brief, zo van: ‘Jullie zijn met de geest begonnen en eindigen jullie nu in het vlees?!’

En: ‘Jullie waren uitermate verheugd over het feit dat je uit genade gered was. En nu? Nu gaan jullie zèlf aan het werk ...’.

En vervolgens zegt Paulus dan ook:

Galaten 1:6-7 “*Ik verwonder mij*, dat jullie zó vlug worden overgebracht van datgene, wat jullie in de genade van Christus roept, tot een andersoortig goed bericht, dat niets anders is dan dat er sommigen zijn die jullie verontrusten en die het goede bericht van Christus willen vervormen.”

En dan moet je bedenken dat Paulus in al zijn brieven – nadat hij zijn inleiding met de afzender en de geadresseerden en de groeten heeft gedaan – een dankwoord uitspreekt.

Behálve hier in de Galaten-brief.

Zelfs in bijvoorbeeld de Korinthe-brieven, waarin Paulus toch wel ‘van leer trekt’ tegen de Korintiërs die nogal vleselijk waren, zegt hij: “Ik ben God altijd aan het danken aangaande jullie, voor de genade van God, die aan jullie gegeven wordt, in Christus Jezus, want in alles worden jullie rijk gemaakt, in Hem, in alle woord en in alle kennis.” [GES]

Dus zelfs over die Korintiërs spreekt hij nog een dankwoord uit en dat doet hij in al zijn brieven, behalve in de Galaten-brief.

Bij hen valt Paulus meteen met de deur in huis.

Wat er bij de Galaten gebeurt, zou je dus kunnen concluderen, neemt Paulus nog veel zwaarder op dan wat er zich in Korinthe afspeelde. En daar was ook van alles aan de hand, daar waren ernstige praktijken.

Tegen hen zei Paulus: “Jullie zijn opgeblazen.”

Allerlei misstanden vonden daar plaats, onder het mom van ‘alles is toch geoorloofd?!’

Ja, alles is geoorloofd, maar niet alles is *nuttig*, 1 Korinthe 10:23.

Een andersoortig ‘goed bericht’

Dus hier, in Galaten 1:6, geen hartelijke groeten en geen dankwoord, maar Paulus schrijft: “Ik verwonder mij ...”

Hij was verbaasd en ook boos zullen we merken.

“... dat jullie zó vlug worden overgebracht van datgene, wat jullie in de genade van Christus roept, tot een *andersoortig goed bericht*.”

De diverse vertalingen lopen hier wat uiteen.

De NBG-vertaling en de Statenvertaling hebben allebei “van *dégene*”.

‘*Dátgene*’ zou dan slaan op het evangelie, de genade.

En ‘*degene*’, dat is dan de persoon van Christus.

Ik denk dat het in de praktijk erg weinig verschil maakt, want het Evangelie dat is één Persoon in wezen; dat is Christus, de Opgewekte.

Maar in ieder geval: ze waren in de genade van Christus geroepen, dat was wat Paulus hun verkondigd had, en ze waren overgebracht – overgeplaatst – tot een andersoortig ‘goed bericht’.

Ik moet het af en toe een beetje technisch maken, want het gaat hier echt om woorden. Bij dit woord ‘andersoortig’ lees je in het Grieks: *heteron*.

Het woord 'heteron' heeft als stam 'verschillend'.

Dat is ook het geval bij het '*heteros*', een woord waar je tegenwoordig mee om de oren wordt geslagen.

En inderdaad, iemand die 'hetero' is, die 'valt op de andere soort', zeg maar.

Dus 'heteron' is *andersoortig*.

"tot een andersoortig goed bericht ..."

In een andere, ook meer letterlijke vertaling, staat: "tot in een andersoortig evangelie".

Ik denk, dat als wij het zouden schrijven, we 'goed bericht' of 'evangelie' tussen aanhalingstekens zouden zetten, maar in het Grieks worden die tekens niet gebruikt.

Het is natuurlijk niet écht een goed bericht waartoe de Galaten waren overgebracht.

Dat zegt Paulus dan ook in vers 7.

"... dat niets anders is dan dat er sommigen zijn die jullie verontrusten en die *het goede bericht van Christus willen vervormen*."

In plaats van "dat niets anders is" zegt de NBG-vertaling: "en dat is geen evangelie".

Wat de NBG hier zegt is wel het idee.

De SchriftWoord-vertaling geeft hier aan: "dat geen ander (evangelie) is".

Dus het is 'andersoortig', maar géén ander evangelie.

Paulus speelt met twee woorden in het Grieks.

Daarom schreef ik zojuist over het woord 'heteros'; een *andersoortig* goed bericht.

En dan zegt hij in dit vers: "dat niets *anders* is".

'Anders' is de vertaling van het Griekse woord '*allo*'.

Met name in Galaten 2 heeft Paulus het wél over een *ander* evangelie.

In vers 7 lees je over "het evangelie van de voorhuid" én "het evangelie van de besnijdenis".

En dan gaat het niet over een 'andersoortig evangelie', maar het is wel ànders.

Het idee, wat de NBG-vertaling hier geeft, klopt.

Wanneer mensen het goede bericht van Christus gaan *vervormen*, dan is dat geen evangelie. Dat is geen goed bericht en heel de Galaten-brief gaat daar over.

Ze waren *in de geest* begonnen, in genade geroepen, en nu waren ze bezig *in het vlees* om het zelf voor elkaar te krijgen, om zelf te werken.

‘Dat is geen evangelie’, zegt Paulus.

In de ban

De Galaten werden verontrust en dat kun je heel letterlijk nemen. Door hetgeen die andere predikers verkondigden – dat vervormde ‘evangelie’ – raakten zij hun rust kwijt.

Als je de dingen zelf moet gaan bewerken, als je *niet* meer uit genade leeft, dan raak je je rust kwijt.

Want wanneer is het dan goed?

Wanneer is het dan voldoende?

Wanneer doe je dan genoeg?

Nooit, natuurlijk.

Een mens faalt altijd, een mens komt altijd tekort.

Maar dat was juist de boodschap: de Galaten waren gered, *uit en door genade*, door Christus Jezus, zegt Paulus in deze brief.

Hij had hen Christus Jezus, de gekruisigde en opgewekte, voor de ogen geschilderd en op Hém hadden zij hun hoop gevestigd.

Maar nu waren dus anderen gekomen, met een andersoortige boodschap, waardoor zij zelf aan het werk werden gezet.

En dat verontrustte hen, ze raakten daardoor hun rust kwijt.

Paulus zegt elders in deze brief: ‘Onder jullie is haat en nijd, en jullie bijten en vereten elkaar.’

Waar men onder de wet leeft, is het niet alleen dat *jezelf* tekort komt, je gaat juist vooral naar die ander kijken: wat *die* tekort komt, want dat is het óók natuurlijk.

En daardoor bijten en vereten ze elkaar.

‘Vreten ze elkaar’, als je het snel zegt.

Ze ‘vraten elkaar op’, dat is wat onder de wet gebeurt.
De balk en de splinter, Lucas 6:41.

Dus zij werden verontrust; het goede bericht van Christus werd vervormd. Het evangelie werd verdraaid en je hebt dan ook geen evangelie meer.

En dan zegt Paulus:

Galaten 1:8 “Maar ook al zouden wij, of een boodschapper uit de hemel, aan jullie een goed bericht brengen, naast dat wat wij als goed bericht aan jullie brengen, laat hij *in de ban* zijn!”

In de NBG-vertaling staat er: “Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!”

Maar wat betekent dat nou eigenlijk?

Wat betekent ‘in de ban’ of ‘vervloekt’ zijn?

Veel van die woorden hebben bij ons toch een bepaalde godsdienstige lading gekregen.

In dit vers staat in de NBG-vertaling bijvoorbeeld het woord ‘engel’.

In de Griekse grondtekst staat daar ‘*aggelos*’.

Letterlijk vertaald is dat een ‘boodschapper’, maar wij denken bij een engel aan die tekeningen met geestelijke wezens, met van die vleugeltjes.

De Bijbel kent ook engelen, boodschappers, die gewoon als méns verschenen, daarover lees je al in het boek Genesis.

In het Grieks staat bij “laat hij *in de ban* zijn” het woord ‘*anathema*’.

En Paulus zegt het hier echt heel sterk, want hij zegt: ‘al zouden wij’ – dus daar bedoelt hij óók zichzelf mee – ‘of een boodschapper uit de hemel’ – nou, als iets overtuigend zou zijn, dan is het dát toch wel – ‘bij jullie komen met een andere boodschap, dan zij diegene vervloekt ... of in de ban.’

En wat is dat nou?

Wij denken dan misschien meteen aan allerlei occulte dingen;

aan een vloek die uitgesproken wordt of hekserij. Maar vervloekt is: waar de zegen ontbreekt.

Zoals duisternis *het ontbreken van* licht is, zo is vervloeking *het ontbreken van* zegen.

En dat is verbanning ook: als je verbannen wordt, dan word je ‘buiten’ geplaatst.

Als je vervloekt bent, of in de ban bent, dan sta je *buiten de zegen*.

Nou, dat is precies waar het hier over gaat.

Zij hadden het evangelie ontvangen.

Dat hadden zij geloofd, die Galaten ... daar leefden zij uit.

Ze hadden Christus Jezus leren kennen ...

En nu waren ze overgebracht naar een andersoortig ‘goed bericht’, namelijk dat ze zelf weer aan de slag moesten.

Dat ze wetten moesten onderhouden.

Ze waren dus buiten de zegen geplaatst daarmee en wat dat betreft ook verbannen van de zegen (Galaten 5:1-4).

En vervolgens herhaalt Paulus het nog een keer:

Galaten 1:9 “Zoals wij het voorheen uitgesproken hebben, zeg ik het nú weer: indien iemand aan jullie een goed bericht brengt, naast dat wat jullie accepteerden, laat hij in de ban zijn!”

Dus geen onduidelijkheden.

Paulus zegt twee keer: die zij vervloekt, die zij *in de ban*.

Het is goed dat Paulus zo duidelijk is.

Dan weet je waar je aan toe bent.

Geen strikjes en mooie verpakkingen; gewoon hoe het is.

Slaaf van Christus

Galaten 1:10 “Want overreed ik nu mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen behaagde, dan zou ik geen slaaf van Christus zijn.”

De NBG-vertaling geeft hier aan: “Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog

mensen trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.”

De gedachte is hier dat Paulus het eigendom, letterlijk een *slaaf* van Christus was. En dat hij het zocht om Hem te behagen en niet om mensen te behagen.

Dus Paulus was *niet* op zoek naar eer van mensen.

Maar de Judaïsten die daar waren gekomen, die de ekklesia¹ in Galatië wilden verjoodsen, zochten *wel* de eer van mensen (Galaten 6:13).

De predikers die daar kwamen, zochten zich in het vlees te beroemen en Paulus zegt: ‘Ik zoek geen mensen te behagen, want dan zou ik geen slaaf van Christus zijn.’

Op andere plaatsen zegt hij overigens dat, als iemand reden had om in het vlees te roemen, hij dat zelf zou zijn (Filippiërs 3:4-9). Hij was Hebreëer uit de Hebreëën, besneden ten achtsten dage, naar de wet een Farizeeër, naar de wet onberispelijk ... maar hij zegt: ‘Ik heb het allemaal schade en drek geacht. Ik heb het in de vuilnisbak gegooid.’

Paulus zocht geen mensen te behagen en in Galaten 6 vers 14 lees je dan ook: “Ik zal volstrekt niet roemen in iets anders dan in het kruis van onze Heer, Jezus Christus.”

De kracht van Christus, daar roemde hij in.

In Hém roemde hij ...

Op Hem stelde hij zijn vertrouwen.

Een slaaf overigens, is het Griekse woord ‘*doulos*’.

In de gangbare vertalingen wordt dat vertaald met ‘dienstknecht’, maar het is echt een *slaaf*. Een slaaf is iemand die het eigendom is van zijn heer, een lijfeigene. Dus dat is een heel krachtig woord. Het enige wat een slaaf zou doen, is zijn heer behagen.

Paulus geeft aan dat hij een slaaf is van Christus; hij behoort Christus toe. De Heer had hem een opdracht gegeven: hij had hem afgevaardigd als apostel. En dan zorgde Hij ook dat het voor

de rest in orde kwam.

En dit geldt voor allen die Christus toebehoren.

Binnen die context is ‘een slaaf zijn’ wel relaxed.

Je hoeft jezelf geen zorgen te maken om al die dingen, waar je je normaal wel zorgen om zou maken, wellicht.

Niet naar de mens

Galaten 1:11 “*Want* ik maak aan jullie het goede bericht bekend, broeders, dat door mij als goed bericht gebracht wordt, dat het niet naar de mens is.”

Hier staat het woordje ‘want’.

Daar begint de zin mee en dat geeft een tegenstelling aan.

Paulus zet het goede bericht dat hij bracht, echt *tegenover* dat andersoortige ‘goede bericht’ wat de Judaïsten daar verkondigden.

“... *ik* maak jullie het goede bericht” – het evangelie – “bekend ...”

Hier benadrukt Paulus dat ‘ik’ en in Romeinen 2:16 noemt hij dat ook. Dan zegt hij: “Op de dag, wanneer God de verborgen dingen van de mensen zal oordelen volgens *mijn* evangelie ...”

Dát evangelie was Paulus specifiek toevertrouwd en daar gaat het in Galaten over.

‘Het goede bericht dat *door mij* geëvangelizeerd wordt en dat niet naar de mens is.’

In Galaten 2 haalt hij de andere apostelen erbij: Petrus, Jacobus en Johannes.

Hén was “het evangelie van de besnijdenis” toevertrouwd.

‘Maar’, zegt Paulus, ‘aan *mij* is “het evangelie van de voorhuid” toevertrouwd’, zonder onderscheid van het specifieke, uitverkoren volk, Israël.

Paulus verkondigde een boodschap van genade onder de natiën.

Onder alle naties, zonder onderscheid en dat noemt hij: *mijn* evangelie.

Dit evangelie is niet naar de mens: het is niet wat een mens zou bedenken en het streelt de mens ook niet.

Onthulling van Jezus Christus

Galaten 1:12 “Want ik accepteerde het ook niet van een mens, noch werd ik erin onderwezen, maar door onthulling van Jezus Christus.”

Paulus ontving het evangelie door openbaring van Jezus Christus. En als je dan nogmaals Galaten 1:1 leest: “Paulus, een afgevaardigde, niet vanwege mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God, de Vader, Die Hem wekt uit de doden ...”

Dan is er sprake van eenzelfde structuur, dezelfde opbouw in dit vers.

Niet vanwege mensen.

Ook niet door een mens.

Paulus was een Farizeeër.

Hij kende *Tenach*² van a tot z, alleen – zoals we dat dan noemen – ‘bedekt’, 2 Korinthe 3:14.

En de opgestane Heer onthulde dat, de bedekking werd er vanaf genomen.

Dat is wat dit woord ‘onthullen’ betekent. Het is in het Grieks opgebouwd uit twee delen: ‘vanaf bedekking’.

De bedekking werd er vanaf genomen.

Het is een onthulling zoals een standbeeld onthuld wordt.

Eerst ligt er een kleed over het standbeeld heen, dat wordt er afgetrokken en dan kun je het zien.

Daarvoor zag je slechts wat vormen en contouren, maar zodra die bedekking eraf is, dan is het inderdaad onthuld.

Het woord ‘openbaren’ betekent iets soortgelijks.

‘Baren’ heeft ook nog met nieuw leven te maken. Het wordt geopenbaard, het gaat open, dus de bedekking wordt weggenomen.

Ik accepteerde het niet van een mens ...

Noch werd ik erin onderwezen ...

Maar door onthulling van Jezus Christus.

Hoofdstuk 2 – Galaten 1:6-24

Paulus had een bijzondere bediening en dat gaat hij hier in deze verzen uitgebreid uitleggen.

Waarbij hij er telkens weer op wijst dat zijn bediening los stond van de twaalf apostelen.

Hij ging niet te rade bij vlees en bloed.

Ook ging hij niet op naar Jeruzalem naar hen, die vóór hem afgevaardigden waren ...

Ik schreef eerder over “het evangelie van de voorhuid” en “het evangelie van de besnijdenis”.

Paulus was het evangelie van de voorhuid toevertrouwd, zoals aan Petrus en de anderen, dat van de besnijdenis, zegt hij in Galaten 2:7-8.

Vanuit de Statenvertaling lees je hier:

“Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het Evangelie der [= van de] voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der [van de] besnijdenis ...” Gal.2:7 [SV1977]

“... gaven zij mij en Bárnabas de rechterhand der [van de] gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan ...” Gal.2:9b [SV1977]

Paulus zet uiteen dat zijn bediening los stond van de twaalf en dat hij dus ook niet door hen onderwezen was.

Hij had een ánder evangelie ontvangen dan de twaalf.

Niet ‘andersoortig’, maar anders.

De Bron, de oorsprong was hetzelfde.

De twaalf predikten aan Israël (Handelingen 3:19-21): “Bezint jullie en bekeer je, dan zal God de Christus terugzenden, die de hemel moest ontvangen, tot het herstel van alle dingen waarvan de profeten gesproken hebben.”

Even geparafraseerd: Hij is nu in de hemel. Maar als jullie, als natie Israël, tot berouw en bekering komen, dan zal God Hem sturen. Dan zal Hij terugkomen en dan zal Hij het Koninkrijk

herstellen. Dan zal Hij alles herstellen waarvan de profeten gesproken hebben.

Dat werd gepredikt aan Israël, maar Paulus wist inmiddels: dat gaat nu niet gebeuren en hij predikte het evangelie van genade onder de natiën. *Zonder onderscheid* van volk.

Paulus had een andere roeping.

De twaalf discipelen, die later apostelen werden, waren door Jezus van Nazareth geroepen, maar Paulus werd geroepen door de Heer (van)uit de hemel.

Ook zo'n tegenstelling: aarde en hemel.

De Heer is meerdere keren aan Paulus verschenen.

En eigenlijk zou je ook naar de bekering van Paulus toe moeten gaan, toen de Heer aan hem verscheen op die weg naar Damascus.

Die geschiedenis staat drie maal in Handelingen beschreven. Eén keer in Handelingen 9, één keer in Handelingen 22 en één keer in Handelingen 26.

In Handelingen 26 staat Paulus voor een stadhouder, Agrippa, en dan vertelt hij hoe dat ging toen Hij aan hem verscheen.

Er staat (letterlijke weergave):

“En ik zei: wie bent U Heer? En de Heer zei: Ik ben Jezus, die jij vervolgt. Maar sta op, sta op je voeten, want hiertoe werd Ik door jou gezien, om jou voor te bestemmen als assistent, als dienaar, en getuige daarvan, dat jij Mij waarnam en dat Ik door jou gezien zal worden.”

Hier staat dat de Heer tegen hem zegt, dat Paulus Hem zag, maar ook dat Hij door hem *gezien zou worden*.

Dus in ieder geval is Hij meerdere keren aan hem verschenen.

Als een bovenmatige voorvechter

En dan gaat Paulus iets over zijn verleden vertellen.

Over zijn gedrag in het Jodendom, dat hij de uitgeroepen vergadering van God buitensporig vervolgde en haar te gronde richtte.

Hij gaf dus een terugblik op wie hij was: Saulus was hij toen nog.

Galaten 1:13-14 “Want jullie horen van mijn gedrag, eens, in het Jodendom, dat ik de uitgeroepen vergadering van God buitensporig vervolgde en haar te gronde richtte. En ik vorderde in het Jodendom boven vele leeftijdsgenoten in mijn ras, als een bovenmatige voorvechter van de overleveringen van mijn voorvaders.”

Saulus trachtte de ekklesia, de gemeente van God, uit te roeien.

Dat was in ieder geval wel zijn intentie en doelstelling.

In Handelingen 8 lees je dat hij de uitgeroepen vergadering verwoestte; hij ging huis voor huis binnen en hij sleepte zowel mannen als vrouwen mee en leverde hen over in de gevangenis. Een hoofdstuk verder, in Handelingen 9, blies hij dreiging en moord tegen de leerlingen van de Heer.

Op eigen initiatief verzocht hij de hogepriester om brieven aan de synagogen van Damaskus, zodat hij de mensen die van ‘die weg’ waren, gebonden naar Jeruzalem kon brengen.

Dat was zijn gedrag dus, zijn missie.

En hij geeft aan dat hij een paar koppen boven zijn leeftijdsgenoten uitstak qua vordering in het Jodendom in zijn geslacht, als een bovenmatige voorvechter van de overlevering van de tradities van zijn voorvaders.

In Handelingen 22 zegt hij ook dat hij aan de voeten van Gamaliël was onderwezen en dat was één van de grote leraren van die tijd. De uitdrukking ‘aan de voeten van iemand onderwezen worden’ betekent dat je tot de *inner circle* – tot de binnenste cirkel van beste leerlingen van diegene – behoorde.

Dat was dus Saulus.

Op Gods tijd ...

En dan staat er in Galaten 1:15-16:

“Maar toen God, Die mij vanuit de buikholte van mijn moeder afzondert en mij door Zijn genade roept, er een welbehagen in had Zijn Zoon in mij te onthullen ...”

De hoofdzin is: “Maar toen God ... er een welbehagen in had Zijn Zoon in mij te onthullen.”

En in een tussenzin zegt Paulus, dat hij *vanaf de moederschoot aan afgezonderd* was.

Dus de geschiedenis die in Handelingen 8 en 9 aan de orde kwam, paste in Gods plan.

God heeft Saulus eerst die weg laten gaan, voordat Hij er een welbehagen in had om hem om te keren.

Paulus was vanaf de moederschoot aan al afgezonderd en moest dus eerst worden wie hij was, om vervolgens *door genade geroepen* te worden.

God heeft hem door Zijn genade geroepen en Paulus benadrukt dat ook, want hij was juist met heel andere dingen bezig; om mensen van ‘die weg’ – zoals dat genoemd wordt in Handelingen – te vervolgen.

In 1 Timoteüs 1:12-14 zegt Paulus, dat hij “overweldigd is door genade” (letterlijke weergave vanuit het Grieks).

Dat zijn schitterende verzen.

Hij brengt dank aan Hem die hem energie en kracht geeft, Christus Jezus, onze Heer.

“... dat Hij mij betrouwbaar acht, mij in de bediening plaatst, hoewel ik vroeger een lasteraar, een vervolger en een belediger was. Maar ik verkreeg ontferming, omdat ik het in mijn onwetendheid deed, uit ongeloof. En overweldigend is de genade van onze Heer geweest, echter samen met geloof en liefde, die in Christus Jezus is.”

Het gaat hier over zijn bediening en dat is in Galaten 1 ook het geval.

Paulus is echt *overweldigd* door genade.

We noemen dat wel ‘een Paulusbekering’.

Het Licht ging aan bij hem.

“Maar toen God ...”

Dus op *Gods* tijd; toen Hij er een welbehagen in had.

Niet te rade bij vlees en bloed

God onthult, openbaart zijn Zoon in Paulus.

Want Christus, de Zoon is nu verborgen in de hemel, maar de woorden van de verborgen Christus worden bekendgemaakt via Paulus.

Galaten 1:16 “... opdat ik het goede bericht van Hem onder de natiën zou brengen, ging ik niet onmiddellijk te rade bij vlees en bloed ...”

God openbaart zijn Zoon in Paulus onder de natiën.

Het evangelie dat voor ons natiën maatgevend is, dat zijn de woorden van de apostel Paulus.

Dus willen wij kennismaken van de woorden die voor ons bestemd zijn? Dan moeten wij *bij Paulus* zijn.

Zijn brieven zijn de boodschap voor ons!

God onthult zijn Zoon in Paulus, opdat hij het goede bericht van Hem onder de natiën zou brengen. En dan staat er in vers 16c dat hij vervolgens niet “onmiddellijk te rade ging bij vlees en bloed”.

Achttien keer vind je in de Galaten-brief het woord ‘vlees’, want die Galaten gingen namelijk wél te rade bij het vlees.

Je laten besnijden dat is te rade gaan bij het vlees.

De wet is ook gelegd op het vlees.

Reinigingswetten hebben alles met vlees te maken, met het reinigen van het vlees.

Paulus ging niet bij vlees en bloed te rade.

In 2 Korinthe 5:16 zegt hij dat ook heel sterk.

Dan zegt hij: “We kennen niemand meer naar het vlees, indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans nu niet meer.”

Jezus naar het vlees gekend hebben, dat speelt geen rol meer.

Hij heeft het over zijn apostelschap, dat hij rechtstreeks van de Heer uit de hemel heeft ontvangen.

En hij ging niet bij de twaalf apostelen langs om door hen onderwezen te worden.

Dezelfde structuur

Galaten 1:17 “... ook ging ik niet op naar Jeruzalem naar hen, die vóór mij afgevaardigden waren, maar ik vertrok naar Arabië, en vandaar keerde ik weer terug naar Damascus.”

Paulus ging niet naar de twaalf apostelen en hij zet hier ook uiteen dat zijn bediening los stond van de twaalf.

De twaalf waren gezonden tot de besnijdenis voor het specifieke volk. En Paulus had de bediening om Christus te verkondigen onder de natiën, zonder onderscheid.

Hij benadrukt hier dat zijn evangelie en zijn missie anders was dan die van de twaalf.

Hij ging niet naar Jeruzalem.

Dat was het godsdienstige centrum voor Israëel, waar de tempel stond.

Als het Koninkrijk gevestigd zou worden, zou daar de troon van de Messias staan.

Paulus vertrok naar Arabië.

Dus hij gaat naar het buitenland, en daarna keerde hij weer terug naar Damascus.

Maar wat moet Paulus nou in Arabië?

Dat woord ‘Arabië’ komt twee keer voor in het Nieuwe Testament en dat is beide keren in de Galaten-brief: in dit vers van Galaten 1 waar hij alleen maar zegt: ‘ik vertrok naar Arabië’,

maar ook in Galaten 4.

Hij gaat het daar hebben over de zonen van Abraham, hoe dat allemaal tot stand gekomen is.

De ene uit de belofte, de andere uit slavernij, want Hagar was zijn slavin.

En dan zegt hij: 'Hagar representeert de berg Sinaï in Arabië.'

De berg Sinaï staat voor de wet die gegeven werd aan Israël en dat is slavernij.

En gaat me nu even om wat hij zegt: de berg Sinaï in Arabië.

Als je Schrift met Schrift vergelijkt – en het gaat in Galaten 1 over Arabië – dan zou je, met de Schrift in de hand, een antwoord moeten kunnen geven op de vraag: wat vinden we daar in Arabië?

Een paar hoofdstukken verder heeft hij het over de berg Sinaï in Arabië. Logisch is dus dat hij naar de berg Sinaï in Arabië (het huidige Saoedi-Arabië) is geweest.

En wat weten we van de berg Sinaï?

We weten dat God daar aan Mozes de wet gaf (Exodus 19).

Paulus vertrok naar Sinaï en wat gebeurde daar?

Hij kreeg daar zijn evangelie, hij kreeg daar Zijn woord.

Veel eerder waren daar de woorden van God aan Mozes gegeven, die tien woorden aan het volk ... en later ontving Paulus op dezelfde plek zijn bediening.

Overigens heb je in dit vers weer diezelfde structuur.

Dat is de derde keer dat we die structuren vinden en dat kun je in een schema zetten.

Die structuren zijn echt mooi, want als je het bij elkaar zet dan zie je ook precies waar het over gaat.

Hoofdstuk 2 – Galaten 1:6-24

ONDERWERP:	NIET:	OOK NIET:		MAAR:
apostel Galaten 1:1	van mensen	door een mens		door Jezus Christus en God, de Vader
evangelie Galaten 1:11- 12	naar (de) mens	ontvangen of geleerd van een mens		door openbaring van Jezus Christus
bediening Galaten 1:16- 17	te rade gegaan bij vlees en bloed	naar Jeruzalem gegaan		naar Arabië

Als je alles op een rijtje zet, dan zie je dat Paulus zijn apostelschap – zijn evangelie, zijn bediening – niet van mensen heeft ontvangen.

Het is ook niet naar de mens.

Hij heeft het niet geleerd van een mens.

Hij heeft het niet ontvangen in Jeruzalem, ook niet van de twaalf, maar hij ontving het door openbaring, door onthulling van Jezus Christus en God, de Vader.

En hij ontving het in Arabië en daar voeg ik dan aan toe: op de berg Sinai.

Maar zo zie je dat, als je dat allemaal naast elkaar zet, het dezelfde structuur is en dat het één ook het andere verklaart en aanvult.

Paulus ‘doet verhaal’

Galaten 1:18 “Vervolgens, na drie jaar, ging ik op naar Jeruzalem ...”

Dus pas na drie jaar ging Paulus naar Jeruzalem, om ook weer te benadrukken: Jeruzalem – dat godsdienstige centrum van de besnijdenis – dat speelt in mijn bediening, voor mijn apostelschap, geen vooraanstaande rol.

“... om *mijn geschiedenis* aan Kefas te vertellen ...”

Kefas, dat is Petrus, Johannes 1:43.

In de Statenvertaling lees je hier: “om Petrus te bezoeken”, dat is wel even wat anders.

Hier staat in het Grieks het woordje ‘*historeō*’.

Dat kennen we wel van ‘historie’ en dat heeft echt met spreken – *verhaal doen* – te maken.

Paulus kwam dus niet bij Petrus om naar Petrus’ verhaal te luisteren.

Nee, het was precies andersom.

Paulus kwam bij Petrus, zodat hij *zijn verhaal* aan Petrus kon vertellen, zodat Petrus zagezegd een ‘*update*’ kreeg ...

Dat moet wel wat geweest zijn voor Petrus, want hij was veelal ‘haantje de voorste’ geweest en had vol vuur op de pinksterdag verkondigd dat, als Israël zich zou bekeren, de Heer zou terugkeren en dat het Koninkrijk dan hersteld zou worden.

En daar geloofden de twaalf ook in; dat dit weldra zou geschieden.

Maar hier heeft Paulus aan Petrus moeten vertellen dat het anders zit.

Dat God wel verder gaat met zijn volk, maar dat zij – als natie – tijdelijk terzijde zijn gesteld, totdat de volheid van de heidenen (letterlijk: de compleet-making van de natiën) binnengaat, Romeinen 11:25.

In Handelingen 10 kun je lezen over een proseliet genaamd Cornelius. Je zou kunnen zeggen: ‘dat was een halve heiden’.

En daar had Petrus al grote moeite mee, om bij Cornelius binnen te gaan ...

En in het tweede gedeelte van Galaten 2 lees je over een confrontatie tussen Paulus en Petrus. Maar daar kom ik later in dit boek nog op terug.

Petrus heeft er in ieder geval grote moeite mee gehad.

“... en ik verbleef vijftien dagen bij hem.”

Het is dus niet zo dat Paulus zich bij Petrus heeft gevoegd. Hij is 15 dagen gebleven en toen is hij vertrokken.

Galaten 1:19 “En ik nam geen ander van de afgevaardigden waar dan alleen Jakobus, de broer van de Heer.”

Het is overigens niet zo dat Paulus verder niets met de twaalf te maken wilde hebben, hij erkende hen wel degelijk. Maar hij spreekt hier van zijn eigen bediening, die hij van de opgestane Heer ontvangen had.

In Galaten 2:9 lees je dat ze elkaar (letterlijk vertaald) “de rechterhand van de gemeenschap” gaven.

Paulus gaf hen dus de plaats die hen toekwam, maar dat was niet de plaats die hij zelf had; qua bediening hadden zij een andere bediening. En wat dat betreft neemt hij daar op die manier wel afstand van.

Typerend voor deze periode

Galaten 1:20 “Wat ik aan jullie schrijf, neem waar, voor het oog van God: ik lieg niet.”

Dit is heel plechtig en dat doet Paulus een aantal keren in zijn brieven, om het belang van de dingen te onderstrepen.

“Want God is mijn getuige”, Romeinen 1:9.

“Ik zeg waarheid in Christus, ik lieg niet”, Romeinen 9:1.

“Ik roep God aan als getuige”, 2 Korinthe 1:23.

“De God en Vader van de Heer Jezus ... weet dat ik niet lieg”, 2 Korinthe 11:31.

“God is getuige”, 1 Tessalonica 2:5.

Hoofdstuk 2 – Galaten 1:6-24

“Ik betuig dit voor het aangezicht van God en van Christus Jezus en van de uitgekozen boodschappers”, 1 Timoteüs 5:21.

“Ik betuig je voor het aangezicht van God en Christus Jezus”, 2 Timoteüs 4:1.

Paulus benadrukt op een plechtige manier dat hetgeen hij zegt écht waar is, dat er geen twijfel over mogelijk is. En hier in Galaten 1 gaat het over zijn apostelschap.

Galaten 1:21-24 “Vervolgens ging ik naar de streken van Syrië en Cilicië. En ik was bij de uitgeroepen vergaderingen van Judea die in Christus zijn, van aanzien onbekend. Alleen hoorden zij: hij, die ons eens vervolgde, brengt nu het goede bericht van het geloof, dat hij eens te gronde richtte. En zij verheerlijkten God in mij.”

Hij noemt eerst Arabië, Damascus, heel even naar Jeruzalem en vervolgens weer naar Syrië en Cilicië, dus ook weer naar het buitenland.

Dat is typerend voor Paulus' bediening onder de natiën. Hij kwam niet of nauwelijks in Judea.

Men kende hem daar niet eens, hij was bij hen van aanzien onbekend want dat was het grondgebied van de twaalf, zou je kunnen zeggen.

Zij hadden Paulus niet gezien, maar zij hadden wel over hem gehoord. En zij verheerlijkten God in Paulus, omdat hij, die hen eens vervolgde, nu het goede bericht van het geloof bracht, dat hij eens te gronde richtte.

Noten

¹ De ekklesia – letterlijk ‘uit-geroepen’ – is de vergadering van de gelovigen. Waar gelovigen samenkomen rondom het Woord, fysiek of op afstand (digitale wijze).

² *Tenach* (het Oude Testament). Een Hebreeuws acroniem dat is gevormd uit de eerste letters van de drie onderdelen waaruit het is opgebouwd: T van *Thora* (Onderwijs); N van *nebe'im* (Profeten); CH van *chetoebim* (Geschriften).

Gezonde Woorden

Woorden van mensen, hoe vroom ze ook klinken, zijn woorden van menselijke wijsheid en krachteloos. ^{1Kor.2:4}

Het Woord van God daarentegen is levend en krachtig, en daarom roept de Schrift ons ook op om gezonde woorden te gebruiken. ^{Heb.4:12; 2Tim.1:13} Zijn woorden vormen de gezonde leer die ons gezond maakt in het geloof. ^{Tit.2:1-2}

gezondewoorden.nl

© 2022 Gerard Oudijn, gezondewoorden.nl

Alle rechten voorbehouden

Bron studie: Oudijn, G. (2019). *De brief aan de Galaten*. Gezonde Woorden, <http://gezondewoorden.nl/series/de-brief-aan-de-galaten-%f0%9f%94%88/>

In samenwerking met:

Stichting Evangelie Om Niet

Het Evangelie spreekt van de ene God,
Die OM NIET alle mensen redt, verzoent,
levend maakt en rechtvaardigt!

Gratis online boeken lezen, delen en downloaden

(publicaties zijn ook OM NIET als uitgave op papier verkrijgbaar)

Evangelieomniet.nl